

GEDEELTELIJKE BESCHERMING VAN DE VOS IN BELGIË MOET MISBRUIKEN BEPERKEN

Pleidooi voor de Vos

Binnenkort wordt opnieuw een beslissing genomen inzake de openingsbesluiten voor het jachtseizoen 1986-1987.

Door de Nationale Campagne Bescherming Roofdieren (NCBR) werd een voorstel ingediend om de jacht meer af te stemmen op het natuurbeheer, ondermeer door een gedeeltelijke sluiting van de jacht op de Vos.

Een voorstel dat door talrijke Vlaamse natuurbewegingen wordt ondersteund en momenteel ter discussie staat.

Bescherming gewenst

De inheemse roofdieren - Wezel, Hermelijn, Bunzing, Steenmarter, Boommarter, Das, Otter, Wilde Kat en Vos - vallen alle onder de jachtwet. Dit in tegenstelling tot de stootvogels die bij de wet zijn beschermd. Ondanks dat krijgen zij in de natuur de zelfde rol toebedeeld. Voor onze roofdieren betekent dit dat de bevoegde gemeenschapsminister Lenssens jaarlijks bekijkt of de jacht op een bepaald soort al dan niet wordt geopend. De laatste jaren was dit in Vlaanderen het geval

met alle soorten, behalve de Vos. Deze maatregel stuitte op heel wat verzet, voornamelijk vanuit jagerskringen. Vooral de bescherming van de kleine marterachtigen -Wezel, Hermelijn en Bunzing - werd op de korrel genomen. Thans heeft de NCBR een nieuw voorstel ingediend dat in een gedeeltelijke bescherming van de Vos voorziet. De Vos bleef tot nog toe het enige roofdier waarop de jacht in Vlaanderen het gehele jaar is toegelaten. Meer zelfs de vernietiging van hun nesten en holen wordt door de overheid aangemoedigd. Uit

wetenschappelijk onderzoek is nu gebleken dat de Vos een uitermate belangrijke rol speelt bij de instandhouding van het natuurlijk evenwicht. Alleen al de wetenschap dat één Vos jaarlijks gemiddeld zo'n 6000 à 10.000 Woelmuizen verorbert, pleit voor een bescherming van dit roofdier. Voorts is gebleken dat de vossenstand zich van nature uit stabiliseert.

De door tegenstanders aangehaalde argumenten als zouden er te veel Vossen zijn en als zou de Vos verantwoordelijk zijn voor de achteruitgang van het wild, worden hiermee in één slag van tafel geveegd. Komt daarbij dat wij in Vlaanderen geen hondsdelheid kennen - een gevaarlijke ziekte die ondermeer door de Vos wordt overgebracht. Verdelging van de Vos in het kader van de hondsdelheidsbestrijding is dus overbodig.

Pleidooi voor de Vos

Redenen te over om te pleiten voor een gedeeltelijke bescherming van de Vos. Te meer de huidige jacht op de Vos nog nauwelijks te maken heeft met natuurbeheer, doch uitmond in een onverbiddelijke uitroeiingscampagne. Misbruiken blijven niet uit en het een en ander dreigt uit de hand te lopen. Vooral gedurende de voortplantingstijd is het voor de jager geen kunst een Vos af te knallen bij zijn hol. Immers in deze periode is de Vos meer plaatsgebonden. Als de moervos wordt afgeschoten, verkommeren de jongen. Bovendien worden heel wat jongen uitgegraven en gedood.

De verkoop van jonge vosjes is momenteel een bloeiende handel. Het is alleen te danken

aan het feit dat de Vos een cultuurvolger is, dat de vossenstand zich tot op heden wist te handhaven.

Aangezien in de provincies West- en Oost-Vlaanderen en Antwerpen nauwelijks Vossen voorkomen, kan de jacht op de Vos hier best het gehele jaar worden stopgezet.

Voor de overige provincies moet er een schoontijd komen, met andere woorden een periode gedurende waarin de Vos niet wordt bejaagd. Deze valt samen met de voortplantingstijd van de Vos, van 1 maart tot en met 31 juli.

Het opzettelijk vernietigen van burchten en nesten moet strafbaar worden gesteld.

Voor streken waar daadwerkelijk vossen schade wordt vastgesteld kan een wetenschappelijk verantwoord en gecontroleerd afschotplan worden opgesteld. Dit alleen op voorwaarde dat de nodige maatregelen worden getroffen om de verantwoordelijke factoren weg te werken. Het heeft immers geen zin het gevolg weg te werken, wanneer de oorzaak verder wordt genegeerd. Het is als dweilen met de kraan open.

Of gemeenschapsminister Lenssens rekening zal houden met deze eisen, moeten wij afwachten.

De NCBR is in ieder geval hiermee niet aan haar proefstuk toe.

Mede door haar acties kon zij in 1982 gedaan krijgen dat de kleine marterachtigen werden beschermd. Van de duistere bezweringen die destijds door tegenstanders van deze maatregel werden geuit, is niets gebleken.

Waddeneilanden prijzen Zeehond aan als mascotte voor Olympische Spelen 1992

In 'Huid en Haar' 5 (1) : 21 werd vermeld dat de Otter als symbool wordt aanbevolen voor de Olympische Spelen, als die in 1992 in Amsterdam worden gehouden. Een krantenbericht van 10 mei 1986 meldde dat de Waddengemeenten willen dat de officiële mascotte voor de Olympische Spelen in 1992 een Zeehond wordt. Burgemeester E. Haaksman van Terschelling maakte zich op 9 mei 1986 al sterk voor deze actie. Haaksman: 'Ik ben er

van overtuigd dat de Zeehond aanslaat. Het zal niet alleen de Waddeneilanden promoten, maar ook de aandacht richten op de positie van de Zeehond zelf'. De Grijze Zeehond, die om de hals de Olympische ringen heeft hangen, is ontworpen door een reclamebureau op Terschelling. Het motto dat hij meedraagt is: 'Olympics below sealevel'.